

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2013, čj. CPR-14927/ČJ-2012-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2013, čj. 78 A 6/2013 - 31,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2013, čj. 78 A 6/2013 - 31, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 29. 3. 2013, čj. CPR-14927/ČJ-2012-930310-V237, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 11. 2012, čj. KRPU-225743-25/ČJ-2012-040022-SV-CV, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobě částku 17.507 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Novotného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydala

dne 16. 11. 2012 rozhodnutí čj. KRPÚ-225743-25/ČJ-2012-040022-SV-CV, kterým uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, stanovila na 3 měsíce. Důvodem správního vyhoštění bylo, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání, neboť v době provedené kontroly dne 4. 10. 2012 vykonával stavební práce při zateplování panelového domu č. p. 2667 až 2669 v ul. Vrchlického v Mostě, avšak povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce Praha na druh práce č. „71121 Zedníci“ měl s místem výkonu práce Praha.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítla.

[3] K žalobě žalobce krajský soud výše uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně pro jejich nezákonnost a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud neshledal jako důvodnou námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované ani námitku spočívající v tom, že v době realizované kontroly v Mostě dne 4. 10. 2012 se žalobce nenacházel v pozici zaměstnance při výkonu práce pro zaměstnavatele – společnost Rikstav, s. r. o. (dále jen „Rikstav“), nýbrž v pozici jednatele této společnosti za účelem údajného setkání s obchodními partnery této společnosti. Z protokolu o provedené kontrole dle názoru krajského soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce prováděl zednické práce související se zateplením panelového domu, tj. natahování lepidla pod polystyrénové desky, přikládání polystyrénových desek či úklidové práce kolem stavby. Krajský soud se neztotožnil ani s tím, že by žalovaná nezohlednila, že uvedené práce vykonával žalobce v době své řádné dovolené, neboť žalovaná z procesní opatrnosti přihlédla k tomu, že v době od 14. 9. 2012 do 13. 10. 2012 čerpal žalobce řádnou dovolenou, a proto vymezila svůj závěr o neoprávněně vykonávaných pracích „pouze“ na období od 15. 8. 2012 do 13. 9. 2012.

[5] Soud však dal žalobci za pravdu v tom, že výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, nezakládá důvod pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Podle krajského soudu žalobce nebyl oprávněn vykonávat práci v Mostě na základě vyslání na pracovní cestu, neboť měl povolení k zaměstnání pouze pro Prahu. Naopak byl toho názoru, že Most byl v případě žalobce dalším místem k výkonu práce ve smyslu § 145 zákona o zaměstnanosti, a proto měl mít žalobce vydáno také pracovní povolení pro výkon práce v Mostě. Důvodem pro nutnost udělení povolení je určení, že volné pracovní místo v daném obvodu nelze s ohledem na kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Protože v jiném obvodu může být situace jiná a pracovní místo by mohlo být obsazeno občanem ČR, takovéto vysílání na pracovní cesty by dle krajského soudu bylo obcházením smyslu zákona určujícího nutnost povolení.

[6] Vedle toho krajský soud vyjádřil názor, že zákon o zaměstnanosti rozlišuje mezi výkonem nelegální práce bez povolení a v rozporu s povolením. Zákon o pobytu cizinců stanoví, že výkon práce bez povolení může vést k vyhoštění. To znamená, že za práci v rozporu s povolením není možné uložit vyhoštění. Soud tak zdůrazňuje diferenciaci mezi

různě společensky závažnými formami porušení povinnosti k povolení k zaměstnání. Dle názoru krajského soudu podmínky pro udělení správního vyhoštění nebyly splněny, a správní rozhodnutí byla zrušena jako nezákonná.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Žalovaná (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka se ztotožňuje s názorem soudu, že žalobce nemohl vykonávat práci v Mostě na základě povolení vydaného pro Prahu. Krajský soud si však podle ní vnitřně protirečí. Nebylo-li vydáno povolení k práci pro Most, jedná se o práci bez povolení. V opačném případě by cizinec mohl změnit zaměstnavatele nebo druh práce a přesto by nebyl vyhoštěn. Stěžovatelka se odvolává i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (čj. 1 As 28/2008 - 76, čj. 7 As 28/2006 - 51, čj. 7 As 46/2006 - 56 a čj. 6 As 54/2006 - 66) a na změnu zákona o zaměstnanosti provedenou zákonem č. 382/2008 Sb., který původně ukládal zaměstnavateli oznamovací povinnost v případě pracovní cesty zaměstnaného cizince. Protože se stěžovatelka nechce dostat do situace, v níž by musela rozhodovat podle nesprávného rozhodnutí krajského soudu, žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[9] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za řádně odůvodněný, zcela srozumitelný a vydaný v souladu se zákonem. Správní orgány přistoupily k vyhoštění žalobce, aniž by proto byly splněny podmínky, neboť výkon práce v rozporu s pracovním povolením *de facto* postavily na roveň výkonu práce bez pracovního povolení. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, a zároveň uvedl, že dle jeho názoru nejsou dány důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není na místě kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Návrhem na přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[12] Stěžovatelka předkládá zdejšímu soudu k posouzení, zda žalobce pracoval v Mostě bez povolení k zaměstnání. Ve svém rozhodnutí vyšla z toho, že žalobce pracoval v Mostě od 15. 8. 2012 do 13. 9. 2012 sice s platným povolením k zaměstnání pro příslušný druh

práce, avšak pro místo výkonu práce v Praze. Na základě těchto zjištění vyvodila, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání a je proto dán důvod pro jeho vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Naproti tomu krajský soud konstatoval, že žalobce nepracoval bez povolení k zaměstnání, nýbrž v rozporu s tímto povolením, což ovšem nepředstavuje důvod pro vyhoštění cizince ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[13] Ze správního spisu zdejší soud ověřil, že žalobce měl v době provedené kontroly dne 4. 10. 2012 platné povolení k zaměstnání na druh práce č. „71121 Zedníci“ u společnosti Rikstav, u které pracoval na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou od 1. 1. 2011, s místem výkonu práce v Praze. Na stavbu v Mostě vyslal žalobce jeho zaměstnavatel, tj. společnost Rikstav, konkrétně pan S. R., přičemž žalobce uvedl, že podepsal pracovní smlouvu se společností Rikstav dne 15. 8. 2012. Tyto skutečnosti vyplývají z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu ze dne 4. 10. 2012. Nejvyšší správní soud dále shodně se správními orgány i krajským soudem považuje za účelová tvrzení žalobce, že se v Mostě v době provedené kontroly nenacházel v pozici zaměstnance společnosti Rikstav při výkonu práce pro zaměstnavatele, avšak v pozici jednatele této společnosti. Ze správního spisu naopak plyne, že zde žalobce vykonával zednické práce na zateplování panelových domů č. p. 2667 až 2669 v ul. Vrchlického, a to jako zaměstnanec společnosti Rikstav.

[14] V obecné rovině zdejší soud přisvědčuje tvrzení stěžovatelky, že výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce, než který povolení k zaměstnání vydal, lze považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2013, čj. 9 As 48/2013 - 46). Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje se závěry krajského soudu, že je třeba pro účely zákona o pobytu cizinců rozlišovat jednak výkon práce bez příslušného povolení k zaměstnání a dále výkon práce, který je s povolením k zaměstnání v rozporu.

[15] Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit primární uspokojení potřeby zaměstnání pro občany České republiky. Při vydávání povolení k zaměstnání cizince se posuzuje konkrétní situace v určitém místě; místní poměry se hodnotí jak s ohledem na druh pracovních pozic, tak z časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného povolení k zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se vydává (§ 92 odst. 3 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti]. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2011, čj. 6 Ads 139/2011 – 82, publ. pod č. 2579/2012 Sb.NSS, přístup k zaměstnávání cizinců (s výjimkou vysoce kvalifikovaných zaměstnanců) je v rámci Evropské unie, vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti v jejích členských státech, poměrně restriktivní, Českou republiku nevyjímaje.

[16] Vedle toho je třeba vzít v úvahu, že na vzájemné vztahy mezi zaměstnavateli a jimi zaměstnáványými cizinci se vztahují obecné právní předpisy, včetně zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Zákon o zaměstnanosti v § 3 odst. 1 písm. b) výslovně stanoví, že

způsobilost být zaměstnancem podle zákoníku práce mají cizinci za stejných podmínek jako státní občané České republiky. Cizinci mají tedy vedle specifických povinností stanovených zvláštními zákony naprosto stejná práva a povinnosti jako ostatní zaměstnanci.

[17] Zaměstnanec včetně cizince může být svým zaměstnavatelem za podmínek stanovených zákoníkem práce vyslán na pracovní cestu.

[18] Podle § 93 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění do 31. 12. 2008, mohl být cizinec v zásadě *vyslán k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání na dobu delší než 30 kalendářních dnů, pokud mu bylo vydáno povolení k zaměstnání úřadem práce příslušným podle nového místa výkonu práce cizince*. Podle § 93 odst. 2 vyslání cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání v rozsahu 7 až 30 kalendářních dnů byl *zaměstnavatel povinen předem písemně oznámit úřadu práce příslušnému podle nového místa výkonu práce cizince*.

[19] Toto ustanovení bylo do zákona vloženo jako omezující ustanovení, které mělo zabránit častému obcházení dosavadní právní úpravy. To v souladu s důvodovou zprávou k tomuto ustanovení (dostupnou na www.psp.cz, digitální repozitář, IV. volební období Poslanecké sněmovny, sněmovní tisk č. 527/0), spočívalo v účelovém získávání povolení k zaměstnání u úřadů práce, v jejichž obvodu situace na regionálním trhu práce umožňovala povolení získat, a následném vysílání cizinců k výkonu práce (nejčastěji formou pracovní cesty) do regionů, kde by povolení k jejich zaměstnání vydáno nebylo. Nově koncipované ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti mělo uvedené praxi zabránit.

[20] Zákonem č. 382/2008 Sb. (část první, čl. I., bod 137) bylo s účinností od 1. 1. 2009 ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti zrušeno, současný zákon o zaměstnanosti tedy k možnosti dočasného vyslání cizince k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání mlčí.

[21] Podle stěžovatelky i krajského soudu se zrušením § 93 zákona o zaměstnanosti nic nezměnilo na tom, že cizinec je povinen pracovní cestu vykonávat v souladu s pracovním povolením v tom smyslu, že musí být respektovány všechny podmínky vydaného pracovního povolení, tedy i místa výkonu práce. S tímto názorem se zdejší soud neztotožňuje.

[22] V soukromoprávní oblasti je totiž nepochybné, že zaměstnanec a zaměstnavatel se mohou na pracovní cestě dohodnout, byť třeba jen konkludentně (shora cit. § 42 odst. 1 zákoníku práce). Písemně se mohou dohodnout též na přeložení (shora cit. § 43 odst. 1 zákoníku práce). Do 31. 12. 2008 podléhaly tyto soukromoprávní úkony další veřejnoprávní regulaci – viz shora popsany § 93 zákona o zaměstnanosti. Počínaje 1. 1. 2009 však neexistuje žádná veřejnoprávní norma, která by regulovala časově omezené vyslání cizozemského zaměstnance mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání. Z ústavního principu deklarovaného v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá) plyne, že v takovémto případě se mohou cizozemský zaměstnanec a jeho zaměstnavatel na pracovní cestě dle své vůle dohodnout.

[23] Podrobně se k výkladu zákona v této otázce zdejší soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 67/2013 - 42. Zde také soud uvedl, že výklad, podle kterého by novela zákona o zaměstnanosti zcela vyloučila pracovní cesty cizinců, je v jasném rozporu se záměrem zákonodárce. Ustanovení § 93 zákona o zaměstnanosti bylo zrušeno, protože dosavadní právní úprava neměla podstatný dopad na ochranu trhu práce v daném regionu. Zrušením § 93 mělo rovněž dojít ke snížení administrativní zátěže zaměstnavatelů i správních úřadů. Smyslem zrušení § 93 tedy bylo zjednodušení pozice zaměstnavatelů. Výklad stěžovatelky naproti tomu zatěžuje zaměstnavatele i zaměstnance mnohem více, než jak tomu bylo za předchozí právní úpravy. Ve srovnání s předchozí úpravou by tak podle zcela absurdního výkladu stěžovatelky byla nelegální prací dokonce i jednodenní pracovní cesta mimo místo výkonu práce cizince. Takovýto výklad zcela popírá smysl novely.

[24] V této souvislosti je třeba uvést, že všechna judikatura, na kterou ve své kasační stížnosti odkazuje stěžovatelka (tj. rozsudky ze dne 3. 9. 2008, čj. 1 As 28/2008 - 76, ze dne 8. 6. 2007, čj. 7 As 28/2006 - 51, ze dne 8. 6. 2007, čj. 7 As 46/2006 - 56 a ze dne 25. 10. 2007, čj. 6 As 54/2006 - 66), se vztahuje ke znění zákona před 1. 1. 2009, a proto je co do otázky možnosti vyslání cizince na pracovní cestu na nyní posuzovaný případ nepoužitelná. Protože všechny uvedené rozsudky byly vydány před rokem 2009, novelu č. 382/2008 Sb. by ani zohledňovat nemohly.

[25] Na základě výše uvedené argumentace tedy závěr krajského soudu o nemožnosti vyslání cizince na pracovní cestu bez toho, aby měl pro místo výkonu pracovní cesty povolení k zaměstnání, neobstojí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nesprávně posoudil tuto právní otázku, což má za následek nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[26] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že cizinec může být svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu ve smyslu § 42 zákoníku práce i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání. Takový výkon práce na pracovní cestě nelze považovat za práci bez povolení k zaměstnání ani za práci s tímto povolením v rozporu. Tyto závěry již byly podrobně vysvětleny v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2013, čj. 9 As 48/2013 - 46, a ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 67/2013 - 42, ze kterých nyní soud vychází.

[27] S ohledem na uvedené závěry je tedy třeba v kontextu nyní souzeného případu konstatovat, že pokud by správní orgány dospěly k závěru, že byl žalobce svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu do Mostu, tedy mimo místo výkonu práce, nedopustil by se práce bez povolení k zaměstnání a nebyl by tu tak důvod pro jeho vyhoštění. Správní orgány však skutečnost, zda byl žalobce vyslán na pracovní cestu, vůbec nezkontrolovaly, neboť byly toho názoru, že tato okolnost by neměla na jejich posouzení vliv. Tento názor je ovšem, jak bylo shora vysvětleno, nesprávný.

[28] Správní orgány musí na základě konkrétních skutkových okolností daného případu pečlivě posoudit, zda vyslání na pracovní cestu svým obsahem skutečně pracovní cestě odpovídá. Jinými slovy i přes zrušení § 93 zákona o zaměstnanosti nelze prostřednictvím pracovní cesty zastírat faktický výkon práce cizince v jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání.

[29] Podle § 42 odst. 1 zákoníku práce se pracovní cestou rozumí „časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním“. Právní předpisy přitom nijak neomezují, maximální dobu trvání pracovní cesty, pracovní cesta není limitována ani prostorově.

[30] Vyslání cizince k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce v žádném případě nelze používat dlouhodobě či pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat bude předpokládat častý pohyb cizince po více místech, nelze povolení pro více míst výkonu práce (§ 145 zákona o zaměstnanosti) obcházet prostřednictvím opakovaného vysílání cizince na pracovní cesty.

[31] Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, přičitatelné vedle zaměstnavatele i samotnému cizinci ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Krajský soud rozhodnutí stěžovatelky správně zrušil, ovšem na základě právní argumentace, kterou Nejvyšší správní soud zcela popřel. Tím vznikl důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu, neboť argumentace krajského soudu v podstatné míře neobstojí (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 – 75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud však vzal dále do úvahy, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky i správního orgánu I. stupně, neboť předmětem řízení byla právní otázka, kterou oba orgány posoudily zcela v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud by proto měl v zásadě zrušit jen rozsudek krajského soudu a zavázat jej svým právním názorem. Krajský soud by pak nově rozhodnutí stěžovatelky zrušil, tentokrát již na základě správné právní argumentace, která by byla závazná pro stěžovatelku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. V nynějším případě ovšem nelze odhlédnout od jeho specifík. Především jde o řízení ve věci vyhoštění, s nímž zákon spojuje přednostní režim (§ 56 odst. 3 s. ř. s.). Jakékoliv průtahy před správními soudy a vytváření právní nejistoty pro žalobce je nepřijatelné. S ohledem na skutečnost, že v případě vyhoštění se jedná o zcela mimořádný a zásadní zásah do základních práv žalobce, zejména osobní svobody a svobody pohybu, postupoval Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Nerozhodl proto o vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, ale napadený rozsudek krajského soudu (výrok I.) a současně zrušil i rozhodnutí stěžovatelky a správního orgánu I. stupně [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.; výrok II.]. Správní orgány budou při dalším rozhodování věci vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.] (k možnosti obdobného postupu srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, čj. 1 As 78/2012 – 35).

[33] O náhradě nákladů řízení před krajským soudem rozhodl krajský soud výrokem II. rozsudku, který však musel zdejší soud zrušit jako výrok závislý na výroku hlavním. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. rozhodl jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak o náhradě nákladů řízení před krajským soudem. Stěžovatelka sice dosáhla zrušení rozsudku krajského soudu, ve věci samé však úspěch neměla. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naopak plně úspěšný, neboť dosáhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Náklady řízení žalobce tvoří mimosmluvní odměna jeho zástupce podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud proto přiznal žalobci částku 3.100 Kč za každý ze čtyř úkonů právní služby, spočívající v převzetí věci, podání žaloby, účasti při jednání soudu dne 1. 7. 2013 a v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále přiznal čtyřikrát částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenou (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Dále přiznal soud žalobci částku 568 Kč představující výdaje za cestovné právního zástupce žalobce k jednání krajského soudu z Prahy do Ústí nad Labem a zpět osobním automobilem ve výši ½ celkového cestovného, neboť právní zástupce žalobce spojil svoji účast i s dalším soudním jednáním u téhož soudu vedeným pod sp. zn. 42 A 7/2013. Soud také přiznal žalobci částku 300 Kč představující náhradu za pomeškaný čas právního zástupce žalobce v trvání 6 započatých půlhodin v souvislosti s jeho cestou k jednání soudu a zpět ze stejného důvodu taktéž ve výši odpovídající ½ této celkové náhrady podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, a to za každou započatou ½ hodinu po 100 Kč. Protože advokát žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zvláštního zákona z odměny za zastupování a náhrad, a to o 3.039 Kč. Celková náhrada nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti tedy činí 17.507 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci na účet advokáta do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu